

یادداشت اختصاصی آیت الله العظمی صافی گلپایگانی «مبعث»؛ سرآغاز تشکیل حکومت عدل الهی

۹۰ شهید از بخش های مختلف آستان قدس رضوی
تقدیم انقلاب اسلامی شده است

فرستادگان رضاییم عازم کربلاییم

آیت الله سیدمحمد حسینی زنجانی مطرح کرد

«فرهنگ مهربانی» زیربنای جامعه نبوی

صفحه ۳

همزمان با شب عید مبعث انجام می شود

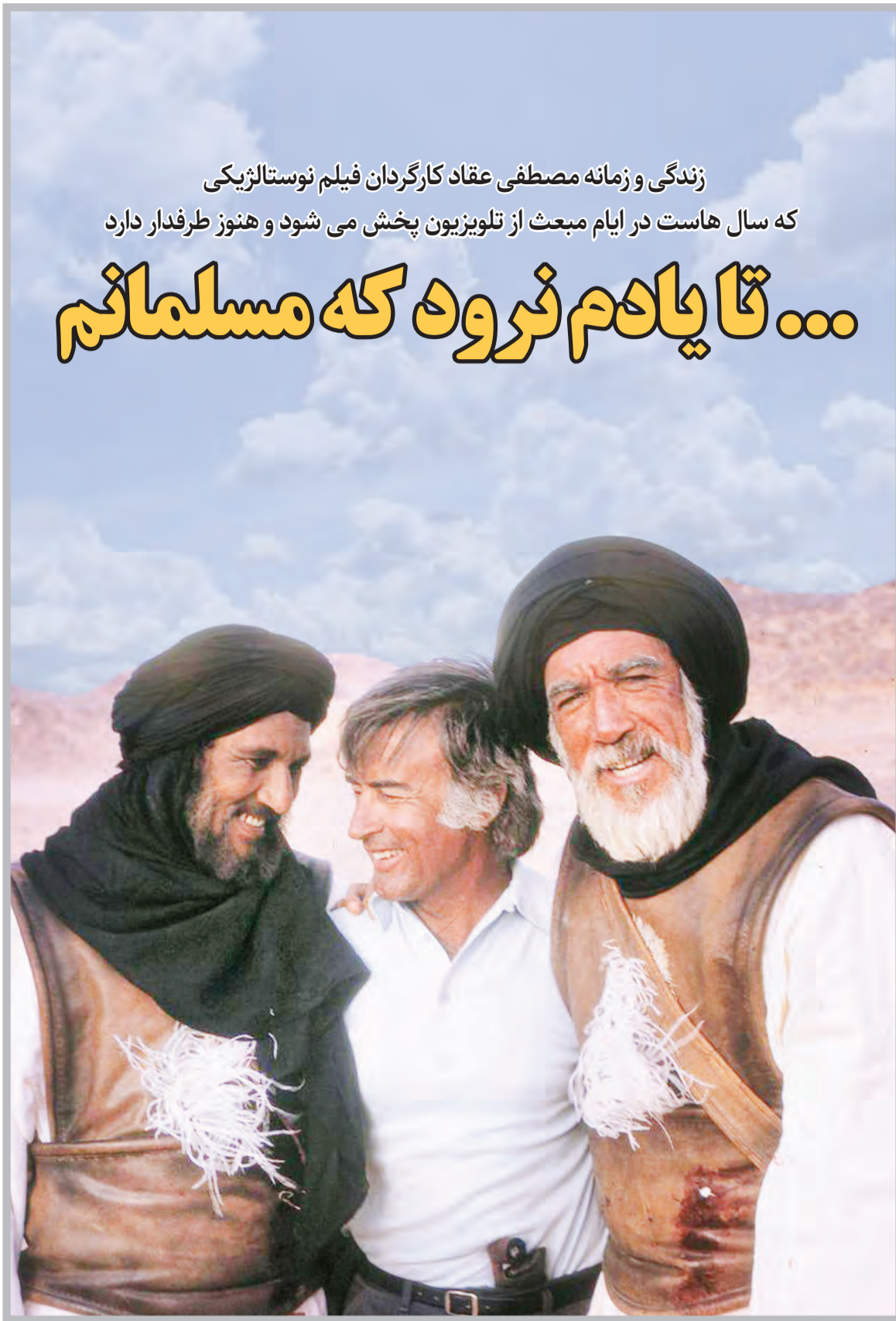
تغییر نام صحن جامع رضوی به نام مبارک پیامبر اعظم

۴

آن اذان گفتن بالای گلدسته‌ها...

چهارشنبه‌ها به دلیل آنکه در روایات از بین روزهای هفته به امام رضا(ع) اختصاص دارد، فرصتی است تا فارغ از روزمرگی‌ها از دور و نزدیک دل‌ها را به ضریح و پنجره فولاد امام رئوف(ع) گره بزنیم و زنگار از دل برگیریم. جواد فروغی، قاری بین‌المللی اسلام درباره فرصت‌سازی «چهارشنبه‌های امام رضایی» برای جلب قلوب به وجود مقدس حضرت ثامن‌الحجج(ع)، به «آستان نیوز» می‌گوید: بدون شناخت و ارتباط از سر معرفت، دل‌های ما فرسنگ‌ها از امام رضا(ع) دور خواهد بود... این عشق است که ما را به زیارت می‌کشاند اما آن که با علم و شناخت به زیارت، وارد حرم امام رضا(ع) می‌شود مطمئناً اندیشه و فکر و آثار زیارتش متفاوت خواهد بود با آن که بدون معرفت به زیارت می‌آید و تنها چشم به حوائج خود دارد!...

۳

محمد تربت‌زاده: فارغ از سن و سالتان احتمالاً چندین بار فیلم «محمد رسول‌الله(ص)» را دیده‌اید. فرقی نمی‌کند مبعث باشد یا ولادت، در هر حال صدواوسیمیا چند نوبت از شبکه‌های مختلف این فیلم معروف هالیوودی را پخش می‌کنند! فیلمی که با تمام فراز و نشیب‌هایش حدود ۴۵ سال پیش در دو نسخه هالیوودی و عربی به نمایش درآمد و از آن زمان تا همین امروز که شما این مطلب را می‌خوانید، پای ثابت برنامه‌های صدواوسیمیا کشورمان بوده است. اگرچه خیلی‌ها ایمان سکناس به سکناس این فیلم را حفظیم اما کمتر درباره «مصطفی عقاد» شنیده‌ایم. کارگردان سوری-آمریکایی فیلم محمد رسول‌الله که البته در آمریکا آن را به نام «رسالت» می‌شناسند.

قرآن جیبی
از شهر «حلب» در سوریه تا «هالیوود» فاصله زیادی است. یعنی حتی با رُویارپردازی‌های دوره نوجوانی و جوانی هم، خیلی بعید است بشود این راه را به آسانی رفت. مصطفی عقاد اما در علاقه‌مندی به سینما و هنر و رُویارپردازی‌هایش با کسی شوخی نداشت و برای همین در ۱۸ سالگی با ۲۰۰ دلاری که پدر در جیبش گذاشت راهی آمریکا شد. البته این تنها توشه سفرش نبود، خودش گفته است: «زمانی که می‌خواستیم به آمریکا سفر کنیم، پدرم در یک جیبم ۲۰۰ دلار پول و در جیب دیگرم یک جلد قرآن کریم گذاشت تا یادم نرود که یک مسلمانم».

شگفت بی سابقه تجاری
هالیوود ابتدا استقبال گرمی از این کارگردان سوری به عمل آورد اما زمانی که مشخص شد عقاد قصد دارد تصویری بدون روتوش از اسلام را به جهان ارائه دهد و پلی شود میان شکاف غرب با سرزمین‌های اسلامی، مورد بایکوت سرمایه‌گذارها و اهالی هالیوود قرار گرفت. در همین راستا وقتی فکر ساخت فیلم محمد رسول‌الله به سرش می‌زند، عقاد با ساخت آن موافقت کرده بودند، تشکیلاتی به نام «اتحادیه جهانی مسلمانان» در عربستان مخالفتش با ساخت فیلم را اعلام می‌کند. پس از این کویت هم کنار

می‌کشد تا شاه اردن مجبور شود به تنهایی از ساخت فیلم حمایت کند. سرانجام پس از کشمکش‌های فراوان، تلاش‌های عقاد به نتیجه می‌رسد و فیلم به مرحله اکران می‌رسد اما به دلیل بایکوت این فیلم در هالیوود، شکست تجاری بی‌سابقه‌ای رقم می‌خورد به طوری که در مجموع فقط می‌تواند ۱۰ هزار دلار در آمریکا بفروشد.

می‌خواهند مردم را استثمار کنند
شاید بزرگ‌ترین حاشیه درباره مصطفی عقاد در همه این سال‌ها بحث مذهب او بوده است. خودش اما در یکی از مصاحبه‌ها گفته است: «من خیلی مذهبی نیستم. مذهب برای من مثل یک ملیت است... یک فلسفه زیستن. بنابراین برای من، سنی و شیعه، مسئله نیست. اسلام مهم است... از خودم می‌پرسم اگر بخوام شیعه شوم باید چه بکنم، چکار کنم؟ حالا فرض کنید که بپرسم می‌خواهم شیعه شوم. چکار باید بکنم؟ بگویم یا علی ولی‌الله؟ همین؟ خوب این را که همیشه می‌گویم... من به لحاظ سیاسی، شیعه هستم، به لحاظ سادگی در ایمان، سنی هستم و بالاتر از همه یک مسلمانم و دشمنان روی این کار می‌کنند... این مشکل بزرگ بعدی ما خواهد بود... در افغانستان... در جاهای دیگر می‌خواهند خون بریزند... در زمان جنگ ایران و عراق هم می‌دیدم. دلشان می‌خواست ادامه پیدا کند، از طریق انعکاسش در رسانه‌ها مشهود بود که بگذار هم‌دیگر را بکشند... در عربستان سعودی دارند این را جا می‌اندازند که شما اگر شیعه باشید کافرید... زیرا می‌ترسند و می‌خواهند مردم را استثمار کنند...».

شیر صحرا
عقاد با همه سنگ‌هایی که هالیوود پیش پایش انداخت، چند سال بعد فیلم، سراغ سوژه و شخصیتی اسلامی رفت و «شیر صحرا» را درباره عمرمختار ساخت. فیلم‌های نسناسخته او درباره شخصیت‌های اسلامی اما انگار تعدادشان بیشتر از فیلم‌های ساخته شده‌اش است. سال‌های سال به دنبال ساخت فیلمی از «صلاح الدین ایوبی» بود اما در نهایت موفق به ساخت آن نشد. سال ۱۳۷۱ هم که به ایران آمد از ساخت فیلمی درباره زندگی امام(ره) صحبت کرد اما در نهایت به دلیل نبود منابع کافی و مشکلات مالی موفق به ساخت آن نشد. این کارگردان سوری در نهایت ۱۹ آبان ۱۳۸۴ در انفجار انتحاری هتل «حیات» در اردن به همراه دخترش کشته شد تا فیلم‌هایی که در دست ساخت داشت برای همیشه نیمه کاره بمانند.

همین حوالی

کفر و ایمان چه به هم نزدیک است!

رقیه توسلی: یک: «چندشم می‌شود، دست

خودم که نیست با آدم متکبر مشکل دارم. خفهام می‌کند! چه خصلتیه آخه این خصلت...؟! بالاخره که یکی باید حالیش می‌کرد نرفاده و گنده دماغ است. به‌نظر خودم کار اشتباهی انجام ندادم. بعد از چند سال خانومی و صبر، تماس گرفتم و گفتم توی اخلاق وحشتناکش تجدیدنظر کند. خودبزرگ بینی‌اش روی اعصاب است. تحملم طاق شده. تحمل همه طاق شده. فقط بقیه نجابت می‌کنند و حرفی نمی‌زنند... این دیالوگ نصفه نیمه زنی پای موبایل است که سوار تاکسی می‌شود و می‌رود.

دو: کنار دست دختر بچه‌ای می‌نشینم توی تاکسی که کلاه و شال گردن خودش و عروسکش، یکرنگ است. سبز چمنی با رگه‌های سفید. پنج-شش ساله‌ای که دارد برای عروسک چاقش بکریز مادری می‌کند و حرف‌های قلمبه سلمبه می‌زند؛ ببین فرقی! ماسکت بر وزن. تو بچه‌ای نمی‌دونی چه خبره. چون اخبار گوش نمیدی. بعد ماسک عروسک را کمی چایه‌جا می‌کند و می‌گوید: دوستت دارم... دیگه خدا حواسش به ما باشه. ادامه می‌دهد: اگه گفتی برات می‌خواهم امروز چکار کنم؟ بعد صورت عروسکش را می‌برد دم گوشش و چند ثانیه بعد هم زنده می‌خند. نگاهم شکل تمنا می‌گیرد که علت خنده‌اش را بفهمم که شکر خدا لو می‌رود.

دخترک همان‌طور که دست می‌کشد روی کلاه عروسکش می‌گوید: ای ناقلا! مگه نمی‌دونی قول من قوله؟ فقط باید اول از همه تمرین نقاشیتو انجام بدی.

سر مادر کودک توی تبلت است و مشغولیتش بالاست. نقشه خوانی می‌کند انگار. یکسری موقعیت جغرافیایی را هی زوم کرده و کلیک می‌کند روی صفحه بعدی. گویی می‌خواهد چم و خم چند عدد را دربیارد. از من هم خواهدش می‌کند دو سه رقم را برایش بخوانم تا منتقل کند روی گوشی‌اش.

به‌وضوح می‌شود فهمید جمع دخترک و فرقی و مادر، چطور جمعی است!

می‌شود دید سهم تربیت تا کجا می‌رود! نگاه عمیق و سطحی که والدین به زندگی دارند! اهمیت دادن به اولویت‌های رفتاری و اخلاقی! به مادری که یادش نمی‌رود وسط دغدغه‌های بی‌شمار با نگاهی مهربان دخترش را دریابد و نوازش کند.

سر می‌چرخان سمت خیابان و مخلوط و درهم فکر می‌کنم. مثلاً به دنیای مادر و فرزند که از کیسه آب گلتنان آغاز می‌شود و تا بی‌نهایت ادامه دارد. نمی‌توانم به این نتیجه‌گیری نرسم که: متکبرها، متکبر به دنیا نمی‌آیند. متکبر می‌شوند. اصولاً گل آدمیزاد مغرور را خانواده‌اش ورز می‌دهند... به آن زنی که به‌خاطر غرورش امروز زیر سؤال رفت هم فکر می‌کنم و قاعدتا به مادر زن و به خانواده‌ای که در قبالش مسئول اند... به ابلیس هم فکر می‌کنم که با ۶ هزار سال عبادت، به خاطر کبر از محضر خدا رانده شد و به پروردگاران که فرموده «لا یحب المتکبرین».

آن روزها

درباره سنت تبریک به تازه مسلمانان در حرم رضوی

مبارک باد نقاره‌ها

محمد رضا انصافی: معنویت فضای حرم

مطهر و جاذبه معارف رضوی که همان معارف ناب اسلامی است، طی قرن‌های متوالی، موجب برانگیختن علاقه به اسلام در میان پیروان دیگر ادیان و تشرف به آن شده است. اگر قرار باشد تاریخ این تشرف را مورد بررسی قرار دهیم باید مسیر آن را تا دوران حیات حضرت ثامن‌الحجج(ع)

دنبال کنیم. عمران صابی، یکی از متکلمان مشهور غیرمسلمان بود که در مجلس مناظره با امام هشتم(ع) شهادتین بر زبان راند و مسلمان شد؛ شیخ صدوق(علی‌الله مقامه) روایت این اسلام آوردن را با تفصیل و نثری شیرین و دلچسب در کتاب ارجمند عیون اخبارالرضاع) آورده است. پس از آن، در طول تاریخ، حرم رضوی بارها شاهد این اتفاق بزرگ و شورانگیز بوده؛ هرچند ثبت تاریخی زیادی در این باره، پیش از دوره صفویه نداریم. یکی از علامت‌های اعلام تشرف به اسلام در تاریخ حرم مطهر، نواختن نقاره به میمنت این تشرف است. قدیمی‌ترین سند در این باره به دوره شاه‌تھماسپ یکم صفوی مربوط می‌شود. زمانی که در سال ۹۶۷ق/۹۳۸ش، عیسی‌خان گرجی در مشهد اسلام آورد. آن روز شاه‌تھماسپ به سادات و بزرگان مشهد دستور داد به میمنت این ایمان تازه، سه روز نقاره شادباش برزند و هدایایی برای وی بفرستند.

این سنت شایسته و البته پرشور و هیجان، از آن زمان به بعد در حرم رضوی باقی ماند. در دوره افشاریه و زندیه نیز بارها این اتفاق افتاد و پس از آن هم در دوره‌های تاریخی بعد، مشهد و حرم رضوی شاهد اسلام آوردن پیروان دیگر ادیان بود. از مشهورترین این افراد می‌توان به دکتر بولون اشاره کرد. وی که اصالتاً بلژیکی و در سال ۱۲۹۱ش در برزیل به دنیا آمده بود، به دعوت دکتر حسین اسدی در سال ۱۳۳۳ش وارد مشهد شد و در بیمارستان امام‌رضاع) به خدمت پرداخت. بولون جراحی زبردست و استادی بسیار لایق در امر آموزش پزشکی بود. او افزون بر منظم کردن کارهای بخش جراحی حرم مطهر، به دانشجویان پزشکی دانشگاه مشهد هم تعلیم می‌داد و بسیاری از جراحان نخبه مشهدی در آن دوران، دست‌پرورده این پزشک نامدار بودند.

بولون در اواخر عمر به اسلام علاقه‌مند شد و شهادتین را بر زبان جاری کرد. او نام خودش را عبدالله گذاشت. عبدالله بولون که به افتخار ایمان آوردنش نقاره نواختند، در ۱۴ مرداد ۱۳۴۸ به علت سکت قلبی درگذشت و در شمال شرقی بقعه خواجه‌ربیع مشهد به خاک سپرده شد. او یکی از مشهورترین تازه مسلمانانی است که در حرم رضوی به دین اسلام نائل شد. امروزه، برای آنان که در حرم رضوی به پذیرفتن دین اسلام متختر می‌شوند مراسم باشکوهی برگزار می‌شود و هدایایی به رسم یادبود تقدیم آن‌ها می‌گردد و نام آن‌ها در دفتر مخصوصی ثبت می‌شود.

